

Belinda Bauer

De schitterende doden

A.W. Bruna Uitgevers

Kijk naar de schoonheid die alleen de dood kan brengen.

Zie het vlot van Medusa met de wasbleke lijken die zorgeloos op de versplinterde planken liggen, de vuisten gebald en de ogen gesloten voor de gruwelen van de wereld. Ze rusten eindelijk in vrede, hun gezicht sereen, terwijl die van de onfortuinlijke overlevenden zich omdraaien, in diepe shock door de schipbreuk.

Zie hoe de Dood zijn Meisje claimt, het rottende vlees nog bungelend aan zijn botten. Zie hoe zij haar hoofd in bescheiden afschuw afwendt, maar hem tegelijkertijd met één listige arm omhelst...

Zie de twee martelaren in de arena en de tijger die hen dreigend nadert. Ook zij zijn mooi. Rustig, zelfs wanneer de eerste klauw het vlees doorboort. Hand in hand in de wetenschap dat de felle pijn van het bestaan zal verstrijken en dat ze aan de andere zijde samen zullen zijn...

Een ware kunstenaar weet ons zonder klagen vanuit dit leven naar het volgende te leiden. De oude meesters deden dit met sierlijke, porseleinwitte handen en wimpers neergevlijd op bleke wangen, met stoïcijnse rouwenden en tragische helden.

Wie wil er nu niet op deze manier worden herinnerd? Wie verlangt er nu niet naar het eeuwige leven in een wereld die zachtvaardiger is dan deze? Wie wil er nu niet mooi zijn?

Wees eens eerlijk, lieve lezer.

Wie wil er nu niet liever dood zijn?

DEEL 1

1

1 december

Layla Martins schoenen deden verschrikkelijk veel pijn.

Ze had ze op donderdag gekocht, ook al knelden ze bij haar kleine tenen.

Honderddertig pond. Een derde van haar weeksalaris.

Ze had ze op donderdagavond gedragen en ook op vrijdagavond toen ze een tosti maakte voor haar avondeten. En ze had ze op zaterdag naar haar werk gedragen, ook al wist ze dat ze de enige aanwezige zou zijn op de achtste verdieping en waarschijnlijk zelfs in het hele gebouw. Ze had ze willen inlopen voor maandag, omdat ze van plan was die dag minstens twintig keer langs de glazen wanden van het kantoor van de nieuwe boekhouder te wandelen, omdat hij een sportwagen had en een fantastisch achterwerk, en omdat haar kuiten er op die belachelijk hoge hakken geweldig uitzagen.

Maar nu moest ze op diezelfde hoge hakken rennen.

Rennen voor haar leven, vermoedde ze.

Terwijl het geratel van haar gloednieuwe hakken als dat van een machinegeweer door het verlaten trappenhuis galmde, werd het kleine beetje bewustzijn dat niet in beslag werd genomen door Layla Martins angst voor de achtervolging door een gestoorde gek opgeslokt door diepe spijt dat ze niet naar haar werk was gekomen in haar gebruikelijke weekendkleding: spijkerbroek, trui en Reeboks.

Want nu, op dit moment, konden haar schoenen weleens het verschil betekenen tussen leven en dood...

De man was opeens opgedoken aan de andere kant van de grote gemeenschappelijke kantooruimte. Toen ze op een gegeven moment had opgekeken van het ToppFlyte-dossier, had ze hem bij de lift zien staan. Ze had een zachte huivering van verbazing en angst gevoeld. Dwaas eigenlijk, midden op de dag in hartje Londen. Maar ze was helemaal alleen op de achtste verdieping en dat betekende echt een wereld van verschil.

Toch zag de man er heel normaal uit. Niet raar. Hoogstwaarschijnlijk een koerier of iemand die was verdwaald.

‘Hallo,’ had ze gezegd. ‘Kan ik je misschien helpen?’

‘Ik ben een vriend,’ had hij gezegd. ‘Ik ben niet wreed.’

Ze had haar wenkbrauwen gefronst. ‘Sorry?’

In plaats van antwoord te geven had de heel normaal uitziende man zijn in een handschoen gehulde hand in zijn zak gestoken en een mes tevoorschijn gehaald.

Hoewel Layla Martin nog nooit eerder gevaar had gelopen, had ze nu hooguit een seconde gearzeld; toen was ze opgesprongen, had ze haar tas meegegrist en was ze weggerend.

Omdat hij de toegang tot de lift versperde, was ze naar de trap gehold...

Layla schreeuwde niet. Het idee dat het geluid eindeloos door het trappenhuis op en neer zou worden weerkaatst, joeg haar alleen nog maar meer angst aan, en ze deed juist haar best om niet in paniek te raken, om na te denken. Ze rende zo snel ze durfde op die verrekte rotschoenen, met één hand om de met zwart plastic omhulde trapleuning geklemd om haar evenwicht niet te verliezen. Terwijl haar lange blonde haar in haar mond waaide en haar tas tegen haar ribben stootte, staarde ze met ogen die uitpuilden van concentratie naar de traptreden die in een waas onder haar voeten voorbijtrokken, in de hoop dat ze niet zou vallen.

Op de vierde verdieping was beslist iemand. Er had een keer een vrouw tot die verdieping bij haar in de lift gestaan

die steen en been had geklaagd over werken in het weekend.

Layla bleef hijgend en happend naar adem een paar treden boven de overloop van de vierde verdieping staan. Ze dwong zichzelf om stil te zijn, zodat ze kon luisteren.

Ze hoorde niets. Niemand.

Misschien was hij niet achter haar aan gekomen. Misschien was hij dat ook wel nooit van plan geweest. Misschien had hij niet eens een mes bij zich gehad.

Maar dat had hij dus wel...

Ze liep verder naar beneden, langzamer ditmaal, want haar knieën trilden en haar tenen gloeiden pijnlijk.

Ze trok de deur van de nooduitgang met een grote vier erop open en deed voorzichtig een stapje op de vloerbedekking.

‘Hallo!’

De liftdeur gleed open. In de lift stond de man. Rustig en roerloos, met het mes – het was inderdaad een mes! – nonchalant bungelend langs zijn zij.

Hij glimlachte.

Layla slaakte geschokt een kreet van angst en ongeloof. Ze haalde met haar tas uit naar zijn hoofd en raakte hem vluchtig. Er tuimelde allerlei rommel uit haar tas over hem heen en ze zag dat hij met een pijnlijk vertrokken gezicht wegdook. Ze keerde zich haastig weer om naar het trappenhuis en rende verder naar beneden.

Op de volgende overloop schopte ze haar pumps uit, en ze liet ze daar liggen.

Dat was beter.

Layla was niet echt fit, maar ze was wel jong en slank, en zonder haar torenhoge hakken ook erg wendbaar. Ze kreeg nu een bepaald loopritme te pakken. Ze raakte de traptreden amper nog aan, sprong vanaf de vijfde of zesde tree naar de volgende overloop en gebruikte de bocht in de leuning als een soort kapult om zich rond de betonnen hoeken te slingeren. Ergens achter zich hoorde ze een deur dichtslaan. Maar dat was heel ver weg.

Hij kreeg haar niet te pakken. Hij kreeg haar gewoon niet te pakken. Ze zou het gaan redden!

De snikken die haar keel dichtknepen sloegen om in hysterische blijdschap. Haar in een panty gehulde voeten glipten en slipten weg, maar dat gebruikte ze juist in haar voordeel. Ze was lekker bezig! Ze had alles onder controle.

*Rennen springen vastgrijpen glijden en de hoek omslaan...
Rennen springen vastgrijpen glijden draaien en de hoek omslaan...*

Het was een soort glijbaan zonder matjes, maar wel met een extra grote portie angst. Maar dat gaf niet, want uiteindelijk zou het allemaal goed komen.

Terwijl er een maniakale proestbui in haar opborrelde, vloog Layla door de deur met BG erop en holde ze de glanzend geboende vloer van de grote, helder verlichte lobby op. Ze draaide zich zo snel om naar de uitgang dat ze met een harde klap op haar rechterzij viel, maar stond alweer overeind voordat het echt tot haar doordrong dat ze was gevallen.

De buitendeur bevond zich recht voor haar.

Haar vluchtroute was in het zicht. En niet zomaar in het zicht...

Haar vluchtroute was panoramisch.

Coldharbour was een nieuw gebouw, en de lobby was een grote ruimte met gladde, glimmende glazen wanden en een marmeren vloer die nog steeds naar steengruis rook en nog niet naar mensen. De voorgevel bestond volledig uit glas: rookgrijs en vanbuiten ondoorzichtig, maar vanbinnen kon Layla zien dat het op het slechts dertig meter verderop gelegen Oxford Street barstte van de mensen die zich een weg baanden door de vieze sneeuw om hun kerstinkopen te doen.

Ze rende naar de deur en graaide intussen onder haar oksel in haar tas; haar vingers veroorzaakten een complete chaos in de losse voorwerpen doordat ze paniekerig graaide en woelde.

De sleutels. De sleutels!

In het weekend moesten ze zichzelf binnenlaten en de deu-

ren achter zich op slot doen. Het had iets te maken met het terugdringen van de beveiligingskosten. Gierige klootzakken. Ze wilde dolgraag horen hoe ze na dit voorval over het terugdringen van de kosten dachten...

Achter haar ging een deur open. Toen ze zich omdraaide, zag ze de man bij de ingang van het trappenhuis staan.

Hij kwam niet naar haar toe, hij rende niet; hij bleef daar gewoon staan kijken, terwijl zij ontsnapte.

Ze lachte kakelend als een heks naar hem.

‘Rot op!’ krijste ze. ‘Rot maar lekker op!’

Ze keerde zich weer om naar de buitendeur. In gedachten was ze al buiten. Was ze al veilig.

Waar waren die verrekte sleutels nou toch?

Opeens hoorde ze hen, het vertrouwde gerinkel van bekend metaal, en een fractie van een seconde stond Layla in gedachten al buiten in Oxford Street in die heerlijke natte smurrie. Ze liep de drukke stoep al op naast de vrouw met het blonde haar dat uit een flesje kwam en haar gothdochter. Ze wurmde zich langs de jonge man met het goedkope boeket bloemen die met zijn rug naar de glazen wand gekeerd links en rechts door de straat keek, wachtend op een speciaal iemand. Ze kon de natte stadse sneeuwvlokken al op haar warme wangen voelen smelten...

Maar toen drong het tot haar door dat het gerinkel van haar sleutels áchter haar klonk.

Layla draaide zich, nog altijd met één zoekende hand in haar tas, langzaam om.

De man had haar sleutels.

Misschien hadden ze zijn hoofd wel geraakt toen ze met haar tas naar hem uithaalde, of misschien had ze de sleutelbos niet eens in haar tas teruggestopt en had hij hem van haar bureau gepakt.

Het maakte niet uit hoe hij eraan kwam.

Hij had de sleutels.

En zij niet.

Hij wierp de sleutels met een lachje een klein stukje de lucht in. Ze landden met het rinkelende geluid van muntgeld in zijn hand. Vanaf de plek waar ze stond, kon Layla de sleutelhanger zien die haar flatgenoot Dougie voor haar had gekocht bij het benzinstation in Old Kent Road waar ze altijd tankten. Lisa Simpson nestelde zich tevreden tussen de in zwart leer gehulde vingers van de man met het mes.

Hij had haar bewust naar beneden gejaagd.

Dat beseftte Layla nu. Nu het te laat was.

Hij had haar op de achtste verdieping kunnen vermoorden; hij had haar op de vierde verdieping kunnen vermoorden. Hij had haar waarschijnlijk in het trappenhuis kunnen inhalen om haar daar te vermoorden. Maar in plaats daarvan had hij haar naar deze plek gedreven, als zo'n dom schaap in dat televisieprogramma over boeren en Schotse collies.

Ze zag het aan zijn onopvallende gezicht: hij had haar precies waar hij haar wilde hebben. Hier in deze helder verlichte, grote ruimte waar talloze mensen langskwamen.

'Hou moed,' zei hij. 'Ik ben niet wreed.' Hoewel hij niet erg hard praatte, zwol zijn stem aan tot hij de hele marmeren lobby vulde en zachtjes van alle kanten op haar afkwam.

De man stopte haar sleutels in zijn zak en wandelde nu bijna nonchalant naar haar toe; de hand met het mes erin zwaaide licht heen en weer langs zijn zij en zijn prevelende stem streelde haar als een zachte bries.

'Ik kom niet om je te straffen.'

Ze draaide zich om en beukte met haar vuisten op de deur. Het gebouw was gloednieuw; er rammelde niets, er gaf niets mee, en het harteloze glas slikte het geluid moeiteloos in en boerde niets uit.

Layla haalde heel diep adem, net zo diep als die allereerste keer vierentwintig jaar geleden, en schreeuwde.

Het enige wat er uit haar mond kwam, was een gesmoord gepiep dat als een dwaze witte muis door de echoënde lobby dribbelde. Ze probeerde het nog een keer, maar haar keel zat

zo strak dichtgeknepen dat er nauwelijks lucht in of uit kon.

Layla werd opeens zo overweldigd door haar angst dat ze haar rug tegen het koude glas drukte, een oneindige centimeter van de plek vandaan waar mensen veilig waren, en wachtte tot de man haar had bereikt.

Hij bleef voor haar staan.

‘Vredig zul je slapen in mijn armen,’ mompelde hij vriendelijk.

Tot op de allerlaatste seconde geloofde Layla Martin gewoon niet dat ze zou – of kon – worden vermoord. Ze wist zeker dat iets haar zou redden.

Maar dat gebeurde niet.

Het mes was in haar gegleden; het bloed was uit haar gekomen en had de handen van de moordenaar verwarmd met de vreugde van zijn creatie.

In het begin had het meisje als een vis op de vloer liggen spartelen. Maar zodra ze het eenmaal begreep, was ze rustiger geworden en gestorven zoals het hoorde.

Mooi.

Met dankbare ogen starend naar zijn gezicht tot het licht doofde.

Terwijl zij leegliep, was hij volgestroomd.

Voor het eerst in lange tijd had zijn hart weer geklopt, en hij had gehuild van opluchting.

‘Dank je wel,’ had hij snikkend bij haar met gestold bloed besmeurde oor gefluisterd. ‘Dank je wel.’

En hij wist dat hij dit nog een keer zou doen.

Wilde doen. Móést doen.

Dat hij ernaar uitkeek.

2

Eve Singer braakte haar ontbijt uit in de glanzende, witte wc-pot.

Geroosterd brood en Marmite.

Ze zat geknield met haar steile, donkere haar in haar vuist geklemd in haar nek op de glinsterende zwarte vloer en legde haar wang tegen de pot om te wachten of ze de Chinese afhaalmaaltijd van de vorige avond ook nog zou uitspugen. Terwijl haar maag daarover nadacht, staarde Eve versuft naar de woorden onder de rand: ARMITAGE SHANKS.

Prima kwaliteit.

Sinds ze bij *iWitness News* werkte, had ze al in heel wat wc-potten overgegeven en ze beschouwde Armitage Shanks als een oude vriend die haar hoofd troostend ondersteunde met een koele, porseleinen hand, terwijl zij kokhalsde en kreunde. Natuurlijk waren Mrs. Twyford en Dr. Imperial er ook nog, plus een aantal minder bekende fabrikanten die haar door de jaren heen vaag waren bijgebleven, maar ze voelde zich altijd het meest op haar gemak wanneer ze een wc-pot van Shanks vol kotste.

Het bestaan van een televisiemisdaadverslaggever was opwindend, maar Eve werd misselijk van de aanblik van bloed. En in de drie jaar dat ze nu plaats en delict bezocht waar een bloederige moord had plaatsgevonden, had ze heel wat mogelijkheden gehad om haar braaktechniek te perfectioneren.

De braaksessie van die dag was een topper.

Ze had vanuit Oxford Street helemaal niets kunnen zien vanwege het eenrichtingsglas, dus nadat ze voor de camera verslag

had gedaan, was ze naar binnen geglipt via een zijdeur die werd bewaakt door een groentje van de politie dat niet opgewassen was geweest tegen haar combinatie van gevlei en dreigementen – een tactiek die haar vaste cameraman, Joe Ward, ‘vleigementen’ had gedoopt.

De politiemann had haar binnengelaten en Eve wenste nu bijna dat hij dat niet had gedaan.

Het lichaam was al weggehaald, maar het bloed alleen was al erg genoeg geweest.

Voordat haar maag zich omkeerde, had Eve geschokt de enorme hoeveelheid ervan in zich opgenomen. Talloze spetters op de glazen wanden en een groot, kalm, roodbruin meer, alsof iemand de jonge vrouw met reuzenhanden had vastgegrepen en haar als een tube tandpasta had leeggeknepen. Aan de ene zijkant, waar de moordenaar vanuit het meer op de droge marmere wal was gestapt en door de voordeur naar buiten was gewandeld, liep een heel spoor van rode voetstappen.

Bij deze herinnering kokhalsde Eve nogmaals boven de wc-pot, maar daarna leunde ze met haar voorhoofd tegen de rand en probeerde ze hijgend te denken aan sterren en pony's. Dat viel niet mee wanneer ze bezig was met iets wat iedereen behalve Human Resources aanduidde als ‘de dodendienst’. Een eindeloze reeks lijken, zwarte lijkzakken en bloedvlekken.

Ze was negenentwintig, maar op dagen als deze voelde ze zich veertig. De maagzweer die ze al had, laaide in stressvolle situaties ook altijd weer op. Waarschijnlijk was het een maagzweer. Ze hoopte maar dat het een maagzweer was, want ze had geen tijd om zich door een dokter te laten onderzoeken.

‘Alles oké daarbinnen?’

Een mannenstem buiten bij de deur.

Eve hief haar hoofd net lang en hoog genoeg op om er voldoende kracht uit te peuren om nijdig te klinken.

‘Klinkt het soms alsof alles hier oké is?’

Ze liet haar gezicht weer zakken en voelde het koude zweet in haar nek opdrogen.

Die klootzak van een Guy Smith.

Ze vond het vreselijk als anderen wisten dat ze een zwakke maag had. In dit vak moest je keihard zijn. Als je niet keihard was, werd je er uitgepikt en als een gewonde gnoe aangevallen.

Zeker als je een gewonde vrouwelijke gnoe was.

Eve spuugde wat speeksel uit en staarde met een vies gezicht in de porseleinen wc-pot. Blijkbaar vond haar maag het zo wel genoeg, dus ze stond langzaam op, trok de wc door en deed de deur van het wc-hokje open.

Guy Smith van *News 24/7* stond in de door showbizzachtige gloeilampen omgeven spiegel naar zijn wenkbrauwen te turen.

Eve spoelde haar mond, waste haar gezicht en trok een papieren droogdoekje uit het apparaat.

‘Ziek, hè?’ zei Guy.

Eve bekeek haar spiegelbeeld vluchtig en antwoordde toen vinnig: ‘De curry van gisteravond is gewoon niet goed gevallen.’

Hij grijnsde sluw en gebaarde met zijn duim naar de deur. ‘Nee. Degene die dat heeft gedaan, bedoel ik. Ziek.’

Eve nam hem achterdochtig op. Ze vertrouwde Guy Smith echt voor geen meter. Hij was ijdel als een tienermeisje en kon ook net zo overtuigend liegen. Bovendien praatte hij werkelijk altijd tegen haar borsten, alsof haar tieten de spiegel van haar ziel waren. Ze kneep het gebruikte droogdoekje tot een prop en gooide het in de afvallemmer.

‘Wat doe je hier eigenlijk, Guy?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Volgens mij leven we in een vrij land.’

‘Dit zijn anders wel de damestoiletten, hoor.’

Guy likte over zijn duim en streek een weerbarstig haartje terug in zijn wenkbrauw. ‘Ben je altijd zo lichtgeraakt?’

‘Ja.’

Ze klopte de knieën van haar nette zwarte, lange broek af en liep naar buiten in de hoop van hem af te zijn. Helaas volgde Guy haar langs de achterkant van de uitgestrekte lobby, waar

het inmiddels krioelde van de politiemensen en leden van forensische teams. Het was al laat en achter de glazen muren fonkelden de kerstlichtjes in Oxford Street.

Twee agenten die diep met elkaar in gesprek waren, werden weerspiegeld door de donkerrode plas waar het slachtoffer was leeggebloed. Een van hen was hoofdinspecteur Huw Rees. Hij moest niets van verslaggevers hebben, dus ze bleven vlak langs de muur lopen en vertrokken in uit ervaring geboren stilte.

Zodra ze buiten kwamen, liep Guy meteen verder, maar Eve bleef staan en glimlachte naar de jonge politieagent die haar had binnengelaten. 'Bedankt,' zei ze. 'Je hebt een drankje van me tegood.' Ze zocht in haar handtas. 'Ik ben Eve,' zei ze, ook al wist hij dat waarschijnlijk al. 'Dit is mijn kaartje.'

Het was een goed visitekaartje. Ze had het zelf ontworpen. Zwart met witte letters en in één hoek een enkele rode bloedvlek.

EVE SINGER
IWITNESS NEWS
MISDAADVERSLAGGEVER

'Dank je,' zei hij.

'Op de achterkant staat mijn mobiele nummer,' wees Eve. 'Bewaar het dus goed voor het geval dat je ooit iets interessants tegenkomt.'

'Oké,' zei hij enthousiast. 'Dat zal ik doen.'

Ze wist dat hij dit ook inderdaad zou doen. Dat deden ze altijd. Ze belden haar altijd en zij trakteerde hen altijd op een drankje om hun te laten weten dat ze allemaal aan dezelfde kant stonden in de strijd tegen de misdaad; daardoor was ze meestal ook de eerste burger die ze belden zodra er iets bloederigs was voorgevallen. Zonder het netwerk van ingewijden dat ze zorgvuldig had opgebouwd, zou ze haar werk niet kunnen doen. Politiemensen, ambulancebroeders, brandweerlieden, medewerkers van het mortuarium en het gerechtsgebouw.

Ze beschouwde hen als haar vangnet voor al die keren dat ze iemand nodig had die haar binnenliet, een oogje dichtkneep, veelbetekenend knikte of knipoogde. Voor al die keren dat ze een beetje hulp nodig had. Afgelopen Kerstmis had ze een fles roze champagne gekocht voor een ambulancechauffeur die Mandy Flynn heette en vandaag had Mandy haar de naam van de dode jonge vrouw verteld. Diezelfde avond al zou *iWitness* een foto tonen van Layla Martin, terwijl *News 24/7* haar nog steeds zou omschrijven als een vierentwintigjarige vrouw, en was Eves baan weer veiliggesteld.

In elk geval voor een paar dagen.

In gedachten nam Eve de komende uren door. Wat er moest worden gedaan, wie er moest worden gebeld. Mevrouw Solomon stond altijd boven aan de lijst. Eve zou niet voor middernacht thuis zijn en dat hield in dat de oppas dubbel moest worden betaald.

Niets aan te doen. Een moord was nu eenmaal een moord.

Guy Smith kwam naast haar lopen. ‘Weten we al wie ze is?’ vroeg hij, maar hij verbeterde zichzelf snel: ‘Was.’

Eve haalde haar schouders op. Als zij succes wilde boeken, moest Guy Smith falen. Het zat niet echt in haar aard, maar zo werkte het nu eenmaal in haar wereldje en dat wist iedereen.

Het was halfzes en al donker, en in het licht van de kerstverlichting die boven Oxford Street was gespannen, zag alles eruit als een filmdecor. Een zorgvuldig verlichte thriller met een enorme massa nieuwsgierige winkelende mensen en borrelende kantoormedewerkers die hun nek strekten om een glimp op te vangen van iets wat ze eigenlijk niet wilden zien.

‘Zullen we samen een taxi nemen?’ stelde Guy voor. Hij zwaaide al met zijn arm. ‘Die verrekte aap van me is ervandoor gegaan.’

Daarmee bedoelde hij dat zijn cameraman zonder hem was vertrokken. Joe was ook al weg, maar dat was niet erg. Eve nam haar reportage altijd op vóórdát ze overgaf.

‘Ik moet een andere kant op dan jij,’ zei ze. Dat was nog waar

ook. Ze wilde terug naar kantoor om het item over Layla Martin aan te passen, zodat het net als nieuw leek voor de ochtenduitzending.

‘Nou, misschien moet ik wel dezelfde kant op als jij,’ zei hij met een veelzeggende knipoog.

Eve was niet onder de indruk. Guy Smith flirtte met alles en iedereen. Ze was zijn type niet eens. Ze had hem een jaar eerder tijdens de NTS-prijzuitreiking voor het beste televisieprogramma gezien met zijn type: een giechelende tiener die het feest na afloop met haar schoenen in haar handen verliet en zo dronken was dat ze bijna omviel.

Er bleef een zwarte taxi stilstaan en Guy hield het portier uitnodigend voor haar open.

‘Prettige avond nog,’ zei ze, en ze liep weg onder de lichtjes van de als een kerstkaart ogende straat.

3

De twintig minuten durende wandeling van metrostation Osterley naar haar huis voerde Eve door stille straten die aan beide kanten werden omzoomd door van die kenmerkende door de middenklasse bewoonde twee-onder-een-kapwoningen. Het was echt zo'n wijk waar de bewoners met elkaar samenwerken om hun oude rode telefooncel te behouden, maar nooit bij elkaar over de vloer kwamen. De stoepen waren sneeuwvrij gemaakt en bestrooid met strooizout. De ramen aan de voorkant van de huizen werden omlijst door fonkelende kerstverlichting, aan de deuren hing een krans van dennenappels, en aan de hekjes hing een bordje met de tekst: KERSTMAN, HIER GRAAG STILHOUDEN! Met Pasen waren er hazen en eieren; met Halloween uitgeholde pompoenen.

Een halfuur met de metro en ze bevond zich in Narnia.

Op één ding na. Tussen zonsopgang en elf uur 's avonds werd de lucht boven Isleworth om de twee minuten verscheurd door het oorverdovende gebulder van een lijnvliegtuig dat op Heathrow ging landen, zo laag en traag dat Eve het patroon op de banden van het landingstoestel kon zien. Na elk vliegtuig herstelde de stilte zich zo volledig dat de volgende vlucht telkens weer als een schok kwam. De mensen die hier een huis kochten, wenden er snel aan of vertrokken weer. Degenen die bleven, leerden leven met het golvende ritme, als zeelieden op het water. Ze sliepen door het sidderende gebrul van elk overscherend vliegtuig heen, maar werden wel wakker van een jammerende baby. Ze spraken in tekstblokken van twee minuten en deden geen moeite om hun stem te verheffen om over het lawaai heen

te komen, maar zwegen halverwege een zin, om vervolgens met een perfect gevoel voor timing weer verder te gaan waar ze waren gebleven of hun verhaal met gebaren en een glimlach af te maken. Ze merkten de jumbojets niet eens meer op die kalmjes over hun dak zweefden, amper hoger dan de bomen en met vleugels die met gemak drie straten bestreken. Als de vliegtuigen kilometers vóór hun eindbestemming uit de lucht waren gevallen, zouden de bewoners van Isleworth en Hounslow tot de ontdekking zijn gekomen dat er iets fundamenteels ontbrak aan hun wereld, ook al had het waarschijnlijk wel even geduurd voordat ze vaststelden wat dat dan precies was.

De moord op Layla Martin had de rest van een lange dag opgeslokt en het was inmiddels ruim na sluitingstijd op Heathrow.

Nu er geen vliegtuigen meer overvlogen, was het spookachtig stil. Eve vond het een beetje verontrustend.

Zenuwslopend.

Haar oren, die waren gewend dat ze werden bestookt met korte lawaaige uitbarstingen, spitsten zich nerveus in de stilte.

Dat was ook precies de reden dat ze de voetstappen al van heel ver hoorde aankomen.

Het geluid klonk achter haar, maar niet dichtbij, dus ze vond het niet nodig zich om te draaien om te zien wie het was. Over nog geen vijf minuten zou ze thuis zijn. Ze had deze route al honderden keren afgelegd. Dit was haar eigen straat; dit waren haar eigen burens; een stukje verderop stond haar eigen straatlamp, haar eigen rode telefooncel.

Eve voelde zich veilig.

Min of meer.

Ze ging iets sneller lopen, maar maakte zichzelf wijs dat ze dit alleen maar deed om zo snel mogelijk thuis te zijn, in de warmte en uit de bitterkoude nacht. Dat ze alleen maar zo schrikachtig was vanwege de recente nabije aanwezigheid van een gewelddadige dood.

De voetstappen achter haar voerden hun tempo ook op.

Luider. Dreigender.

Dichterbij.

Veel dichterbij.

Zo dichtbij dat Eve zich nu niet meer kon omdraaien om naar de man te kijken (het móést wel een man zijn; het was altijd een man) zonder bang over te komen. Ze kon niet zeggen waarom ze niet zo zenuwachtig wilde overkomen als ze zich voelde, maar het was wel zo. Ze wilde net zo zelfverzekerd overkomen als ze zou hebben gedaan als het één uur 's middags was geweest, en er verkeer langskwam en jonge moeders met een kinderwagen op weg naar school waren om hun kinderen op te halen... Niet één uur 's nachts, een tijdstip waarop iedereen lag te slapen en de straatlampen bizarre schaduwen wierpen tussen de geparkeerde auto's en achter de bomen.

Ze ging nog iets sneller lopen.

En hij ook.

Eves hart klopte onder in haar keel.

Als de man geen kwaad in de zin had, zou hij dit toch zeker niet doen? Dan zou hij niet zo dicht achter een vrouw gaan lopen die in haar eentje midden in de nacht buiten liep, tenzij hij haar in het beste geval de stuipen op het lijf wilde jagen. Niemand was toch zo stom, of wel? Zo onnadenkend.

Hij wist heel goed wat hij deed.

Honderd meter voor zich zag Eve haar heg, verlicht door een straatlamp. Het onverzorgde groen pulde uit tussen zijn nette burens.

Ze moest echt eens een elektrische snoeischaar aanschaffen. Of een man met een elektrische snoeischaar zien te krijgen.

Ze focuste zich op de verwilderde ligusterhaag. Stak in gedachten haar handen er al naar uit, terwijl haar bonzende hart aanzwol in haar keel en hoofd.

De voetstappen klonken nu pal achter haar. Hij was dichterbij dan zelfs de grootste stomkop zou zijn gekomen. Zo dichtbij dat hij zijn handen maar hoefde uit te steken om de bungelede uiteinden van haar wollen sjaal vast te grijpen en haar achteruit te trekken tot ze omviel...

Zo dichtbij dat hij haar kon vermoorden.

Ze zou het niet redden!

In een afschuwelijke fractie van een seconde had Eves rationeel denkende geest alle hoeken en afstanden berekend, en haar duidelijk gemaakt dat ze haar heg, haar hekje, haar huis en haar toekomst allemaal niet zou halen.

Ze slaakte bijna een kreet van angst bij die gedachte.

Maar in plaats daarvan draaide ze zich om naar haar moordenaar.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei ze.

De man bleef abrupt staan, anders waren ze tegen elkaar op gebotst. Hij droeg een zwart jack met daaronder een sweatshirt met capuchon en een donkere sjaal. De sjaal was om de onderste helft van zijn gezicht gewikkeld en de capuchon wierp een schaduw over zijn ogen.

‘Zou ik u iets mogen vragen?’ zei Eve.

Ze had niet eens geweten dat ze iets ging zeggen. En toch rolden de woorden nu zomaar uit haar mond! Ze stelde geschokt vast dat ze heel kalm klonk. Vanbinnen beefde ze van angst, maar haar stem trilde niet, brak niet. Het was een middagstem, vol langslowende moeders en helder daglicht.

Op een of andere manier glimlachte haar mond zelfs.

‘Er lopen zoveel gekken rond...’ zei ze.

De woorden bleven hangen in de koude nachtlucht. Een normaal mens zou nu iets zeggen. Zou glimlachen of knikken en het met haar eens zijn: ja, er liepen inderdaad heel veel gekken rond buiten...

Deze man zei niets.

Eves hersens voelden loodzwaar aan, maar haar mond dacht nog steeds na...

‘Zou u het vervelend vinden om me naar huis te brengen?’ ging ze verder.

De man deinsde achteruit. Het licht van de straatlamp glinsterde even in zijn ogen.

‘Het is hier iets verderop in de straat,’ voegde ze er haastig

aan toe, 'en ik zou me veel veiliger voelen als ik u bij me had.' Ze wist niet hoe ze op dit stomme idee was gekomen, maar het was er nu eenmaal uit en ze kon het niet meer terugnemen.

De man leek even heen en weer te wiegen, eerst naar achteren en toen naar voren, alsof hij misschien wel van plan was om weg te rennen.

Of aan te vallen.

Toen zei hij zacht en gedempt door zijn sjaal: 'Oké.'

'Dank u wel,' zei Eve.

Elke vezel in haar lijf schreeuwde tegen haar dat ze hem in zijn kruis moest schoppen en moest vluchten... Maar in plaats daarvan draaide ze zich om en boog ze haar hoofd een stukje om hem uit te nodigen met haar mee te lopen.

Na een korte aarzeling deed hij dit.

Ze liepen zwijgend verder. Langs haar telefooncel naar haar straatlamp, haar verwilderde heg en ten slotte haar houten hekje, dat als bij toverslag voor hen opdoemde.

Met een snelle beweging duwde Eve het hekje open, glipte ze naar binnen en draaide ze zich op haar hakken om, zodat ze het hekje weer dicht kon doen.

Ze duwde ertegen tot het met een klikje in het slot viel en keek hem ademloos aan.

Hij stond daar maar naar haar te kijken. Roerloos.

'Dank u wel,' zei ze. 'Dat was heel aardig van u.'

Hij aarzelde. Toen knikte hij even, en hij zei: 'Ja.'

'Goedenavond dan maar,' zei ze.

Hij zei niets.

'Vrolijk kerstfeest,' zei ze.

Hij zei niets.

Eve ademde diep in en dwong zichzelf als een normaal, niet-angstig mens de man de rug toe te keren.

Ze liep haastig met kippenvetel over haar hele lijf over het tuinpad, begeleid door het vliegtuiggebulder van haar eigen bangheid, en balde een vuist rond de sleutels in haar zak; de Yale-

sleutel stak tussen de knokkels van haar wijs- en middelvinger uit, klaar om te doorboren en open te rijten.

Ze hoorde het hekje piepen; ze voelde dat hij erdoorheen liep, en zette zich schrap voor de duw en val op het betonnen pad. Ze voelde haar hoofd al op de grond landen en voelde het gewicht van een moordenaar al op haar rug, ze rook de geur van de harde aarde en het kille onkruid al onder haar wang...

Ze draaide zich met de sleutel in haar hand geklemd om.

Doodsbang en moordzuchtig.

De man was verdwenen.

4

Eve glipte het huis binnen, draaide zich om en drukte zich als een gekko tegen de voordeur, alsof de sleutel en de grendel niet genoeg waren om hem dicht te houden. Haar ademhaling stootte in korte, trillende wolkjes tegen het hout en haar benen waren gevoelloos.

Uit de woonkamer aan de voorkant klonk het geluid van de televisie. Komische muziek die het ingeblikte gelach van een comedyserie aanmoedigde.

Ze bleef een volle minuut lang met een bonzend hart staan luisteren. Uiteindelijk zette ze zich af tegen de deur. Ze was thuis. Ze was veilig.

En ze voelde haar benen opeens ook weer...

Nu alles achter de rug was, vond ze zichzelf behoorlijk dwaas. Ze giechelde.

Die arme man! Waarschijnlijk had ze hem waanzinnig laten schrikken door zich plotseling naar hem om te draaien en te eisen dat hij met haar meeliep naar huis! Geen wonder dat hij er als een speer vandoor was gegaan. Ze was zelf een beetje gestoord!

Eve giechelde weer, weliswaar nog steeds rillerig, maar ze begon al enigszins tot rust te komen. Terwijl ze haar sjaal losmaakte, en haar handschoenen en jas uitdeed, trok haar angst zich langzaam terug in de uithoeken van haar wezen. Toen liep ze de voorkamer in.

Mevrouw Solomon zat op de bank iets blauws en vormeloos te breien. Ze was een enorme vrouw met een beginnende Chinese hangsnor en dikke armen die waren bedekt met zachte,

witte huid, alsof ze van rauw deeg was en zo kon worden uitgerold.

‘Hallo,’ zei Eve zacht. ‘Slaapt hij?’

‘Ja, nú wel,’ zei mevrouw Solomon veelbetekenend. Dat hield in dat ze vond dat ze elke cent van haar salaris had verdiend, en dat Eve dus vooral niet moeilijk moest doen en gewoon het hele uur na middernacht diende te betalen, ook al was het pas vijf over.

Eve deed niet moeilijk. Ze was veel te moe om moeilijk te doen. Ze bedankte mevrouw Solomon alleen maar, betaalde haar en liep met haar mee naar de deur. Terwijl ze deze openmaakte, deed ze voorzichtig een stapje naar achteren, maar er stond niemand te wachten. Geen idiote gek met een bijl die mevrouw Solomon in tweeën hakte en daarna door het hele huis stormde.

Nee, natuurlijk niet. De man die haar naar huis had gebracht, was ongevaarlijk geweest. Echt volkomen ongevaarlijk. Zij was zelf degene die zich krankzinnig had gedragen!

De moord op Layla Martin had haar flink van haar stuk gebracht.

Toch schoof ze na het vertrek van mevrouw Solomon de grendel weer dicht. Ze zette de verwarming lager en dronk een glas water dat zo koud was dat haar vingers ervan tintelden.

Ze tilde haar hamster, Knabbel, uit zijn kooi in de voorkamer om hem welterusten te wensen. Zijn snorharen trilden zacht tegen haar wang en zodra ze hem terugzette, rende hij naar zijn looprad alsof het een vluchtauto was. Eve deed het licht uit en liep naar boven, begeleid door het zachte gepiep van zijn gejaagde niet-ontsnapping.

Ze ging haar vaders kamer binnen en keek op hem neer.

Wat werd hij klein!

Duncan Singer was altijd een grote man geweest. Niet dik, maar wel stevig gebouwd. Vol leven, vrijgevigheid en grappige verhalen.

Nu begon hij te krimpen. Zijn oude kleren zwabberden om

zijn lichaam en de nieuwe waren maatje large van de jongensafdeling.

Hij lag op zijn rug en zijn mond hing een beetje open, maar hij snurkte niet.

Hij ademde alleen maar heel diep in.

En weer uit.

Over zijn gezicht liepen verticale rimpels die de vrolijke kraaienpootjes rond zijn ogen langzaam maar zeker opslokten. Zijn haar werd dun en grijs, net als zijn huid.

Hij was vijfenvijftig, maar leek wel zeventig.

De hekjes van zijn bed waren omhooggeklapt. Hij was er nog nooit uit gevallen, maar dwaalde tegenwoordig wel vaak 's nachts rond. De hekjes waren hooguit bedoeld om hem te ontmoedigen, maar waren tot dusver heel effectief gebleken.

Eve ging zitten.

Hoewel ze haar vader niet wakker wilde maken, pakte ze wel zijn hand vast.

Zijn handen waren niet gekrompen. Ze voelden aan zoals ze altijd hadden aangevoeld: groot en ruw als van een arbeider. Het waren handen die huizen hadden bedraad, bebloede knieën hadden schoongemaakt, grote glazen bier hadden opgetild en stokken hadden weggegooid voor honden. Nu waren het handen die lepels lieten vallen en een broek niet konden dichtknopen.

Eve kon nooit naar zijn handen kijken zonder terug te denken aan die keer dat deze haar haren uit haar ogen hadden gestreken toen ze op haar zevende zo ontzettend had opgezien tegen de *footbag*-race op de sportdag op school. Toen ze bang was geweest dat ze te langzaam zou rennen en als laatste zou eindigen; dat ze te snel zou rennen en zou vallen; dat ze de emmer zou missen met de *footbag*. Toen ze overal bang voor was geweest, maar vooral voor doodgaan, want dat had haar moeder een paar maanden daarvoor gedaan, hen allemaal in diepe shock achterlatend door de onverwachte sterfelijkheid...

Tegen de tijd dat de *footbag*-race via het blikkerige omroep-

systeem werd aangekondigd was Eve zo over haar toeren dat ze dikke tranen in haar ogen had.

Haar vaders handen hadden ze weggeveegd en hadden haar neus schoongeveegd, en toen had hij gezegd: 'Je hoeft helemaal niet te winnen, Evie. Je hoeft alleen maar door te gaan tot je er bent.'

Dat was een openbaring voor haar geweest. Hij verwachtte helemaal niet van haar dat ze zou winnen en het kon hem niet schelen als ze verloor. Voor het eerst besepte ze dat de afloop niets zou veranderen aan zijn liefde voor haar of aan haar wezenlijke waarde. En ze had geknikt, gerustgesteld door de eenvoud van de taak die voor haar lag.

Iederéén kon gewoon doorgaan, zelfs zij!

Vervolgens had ze heel hard gerend zonder te vallen en was de voetbal prachtig midden in de rode emmer beland; daarna had ze zich op haar hakken omgedraaid en was ze teruggegaan, rennend door de stilte, alleen begeleid door haar eigen ongelijkmatige ademhaling.

Ze had niet achterom durven kijken, bang dat ze zou zien dat ze door de andere kinderen werd ingehaald.

In plaats daarvan was ze gewoon doorgegaan, was ze regelrecht naar de opengesperde armen van haar vader gerend tot ze had gewonnen. Duncan Singer had haar in het zonlicht opgetild, hoog boven de madeliefjes tussen het gras en de rechte, witte krijtlijnen. Opgetild met diezelfde grote, ruwe handen.

Het was hun familiemotto geworden.

Gewoon doorgaan.

Dat was ook precies wat ze allemaal hadden gedaan in de maanden nadat Maggie Singer was overleden. En in de jaren daarna. Niet omdat ze wisten waar ze naartoe gingen of waarom, maar omdat het enige alternatief inhield dat ze...

Stop.

Duncan Singer was doorgegaan met werken, met geld verdienen, met het creëren van een thuis en een leven voor hen allemaal. Haar jongere broer Stuart was zelfs zo goed doorge-

gaan met zijn leven dat Eve hem inmiddels al twee jaar niet had gezien. Hij woonde in Aberdeen, werkte op een boorplatform en had een vriendin die ze nog nooit had ontmoet. Rachel, Ruby of iets anders wat begon met een R.

Eve zelf was gewoon doorgegaan tot ze de baan bij *iWitness News* kreeg, terwijl de meeste leeftijdsgenoten nog zwoegden in een baantje bij de plaatselijke radio. Toen ze het haar vader vertelde, had hij haar een stevige knuffel gegeven, precies zo een als op die sportdag heel lang geleden, en gezegd: ‘Noddy en Groot-Oor.’

Eve had gelachen en gevraagd wat hij daarmee bedoelde. Toen hij haar niet-begrijpend aanstaarde, had ze herhaald wat hij had gezegd, en hij had eveneens gelachen en gezegd: ‘Geen flauw idee!’

Toen was het nog grappig geweest.

Toen was het leven nog heel anders geweest...

Nog geen jaar daarna had ze haar flat in Camden opgezegd met het uitzicht op Regent’s Canal en ironische inrichting, en was ze teruggekeerd naar het huis van haar ouders dat ze had gedacht voorgoed te hebben verlaten. In het begin had ze weezin gevoeld, maar nu, drie jaar later, berustte ze in haar lot. Vond ze het zo nu en dan zelfs troostrijk. Wanneer ze wakker werd tussen de popsterren en teddyberen, voelde ze zich soms weer veertien.

Maar tegen de tijd dat ze naar bed ging, voelde ze zich altijd oud.

Eve stond op, vouwde de oude geruite deken open die op het voeteneind van het bed lag en legde hem over haar vader heen, zodat zijn armen niet koud werden.

De deken was een familie-erfstuk. Ze hadden hem al jaren. Alleen al de geur riep herinneringen op aan een zonnige jeugd.

Ze hadden toen een heel oude Triumph gehad met beige leren bekleding en stoelen die een beetje achterover hielden, zodat ze zich liggend onder die deken veilig en prettig voelde,

terwijl haar vader 'hun' liedje zong. Ze herinnerde het zich slechts vaag:

““There were birds in the sky...”

Eve wenste dat ze weer kind was, slapend op de achterbank met haar wang op het gebarsten leer en met haar moeders hand op haar schouder, terwijl haar vader reed. Waarheen? Wie zou het zeggen? Dat deed er ook niet toe. Hij had de leiding en zou ervoor zorgen dat ze allemaal veilig waren tot ze daar aankwamen.

Ze had zich sinds het begin van zijn ziekte niet meer veilig gevoeld en miste het zoals ze een ledemaat zou missen.

'Ik hou van je, pap,' fluisterde ze.

Haar vaders ogen knipperden en gingen open, en hij glimlachte heel even naar haar.

Alsof hij wist wie ze was.

5

De moordenaar liep wankelend weg bij de uitpuilende heg in College Road.

Waar was hij in vredesnaam mee bezig?

Hij ging bijna terug. Draaide zich al bijna om, om haar tuinhekje open te maken, over het met ijs bedekte pad achter haar aan te gaan en zijn werk af te maken.

Toch deed hij het niet.

Waarom niet?

In plaats daarvan liep hij verder zonder te zien waar hij was of waar hij eventueel naartoe ging. Onverschillig. Verward en verbijsterd. Wat was er zo-even gebeurd? Hij wist het niet. Hij wist het echt niet!

Hij had haar gezien in Oxford Street, waar hij tussen de menigte winkelende, starende mensen had gestaan, aanschurkend tegen hun ontzag, genietend van hun gedempte stemmen, smullend van hun geschokte reacties.

Er was echter iets bijzonders met haar geweest, met die verlaggeefster. Een of andere band. Hij wist niet precies wat het was, alleen maar dat het een huivering van genot bij hem had opgeroepen.

En een zekere hoop.

Daarom was hij haar gevolgd naar een kantoorgebouw.

Daar had hij heel lang staan wachten, met het kleverige mes in zijn zak.

Na verloop van tijd was hij haar opnieuw gevolgd, bijna helemaal tot aan haar huis. Bijna helemaal! Totdat ze zich had omgedraaid...

Zou ik u iets mogen vragen?

Alsof ze hem kende! Alsof hij een heel normale man was!
Alsof ze hem vertróúwde.

De moordenaar bleef stokstijf staan in de sneeuw onder een straatlamp en blies verbaasd wolkjes adem uit in de lucht.

Ze had hem vertróúwd.

Ze had hém vertrouwd!

In de kegel van wit licht legde de moordenaar een hand op zijn gevoelloze hart, omgeven door sneeuwkristallen die, te klein om echt te vallen, als een sterrenwolk om hem heen wervelden.

Niemand had hem ooit vertrouwd, zelfs zijn moeder niet. En nu had deze vrouw hem alles toevertrouwd wat ze had, had ze hem haar leven toevertrouwd. Het ene moment had hij het haar nog willen afnemen en het volgende lag het in zijn vermogen om het haar te schenken.

Ze had haar leven in zijn handen gelegd.

En in plaats van het af te nemen, had hij het aan haar teruggegeven!

Hij had genade getoond, terwijl hij nooit had geweten dat hij die bezat.

De enige vraag was: waarom?